

Străinul

M Horlaci

Străinul

Mitică Horlaci

Mă năpădesc de-afară gândirile absurde,
Prin mine doar străinul pășește încrunțat,
Cu ochii în țărâna cuvintelor se-ascunde
Când prin fereastra clipei se pierde ce-am visat.

Cuvântul înnegrește o logică fugară,
Împovărat s-arate al drumului cavou,
Mușcând cu disperare din lumea mea murdară
Un vis, o frământare, un glas fără ecou.

Nu-mi anulez sentința speranțelor spre care
Am construit o punte necunoscută, dar
Când trupul meu va arde în mii de felinare
A lumii nebunie să urle în zadar.

Și dacă-n astă viață din temniță străinul
Se tânguie și-mi cere trecutul înapoi,
Din cupa blestemată voi înghiți veninul,
Pământul să ne strângă la sânu-i pe-amandoi.

Și dacă fără mine e liniste-ntre maluri,
Și groaza, și furtuna sunt un coșmar uitat,
Înseamnă că destinul îmi este șters de valuri
Și am adus lumină prin faptul c-am plecat.